

tragtninger at ræsonnere frem og tilbage, thi her staaer man sikkert overfor indgroede Ansættelser og personlige Erfaringer og Meninger, der grunde sig paa, hvad Enhver især mener at have iagttaget i sin Kreds. Man staaer altsaa lige over for Ansættelser, som egentlig ikke egne sig til at angribes ved almindelig Argumentation, og hvor jeg har den Tro, at man ikke kommer synderlig vidt. Enhver følger dog alligevel det Indtryk, han en Gang har faaet af denne Sag. Hvad iøvrigt min Stilling til § 6 angaar, da følger det naturligvis af sig selv, at jeg foretrækker mit eget oprindelige Forslag for det, der kom ind i Landstinget, og jeg kan være ganske enig i, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Nimestad) udtalte, naar han mente, at der egentlig ingen Grund er til at udelukke Sagsførere fra at møde i Politisager. Jeg finder ogsaa, at Grunden er meget svag, og jeg skulde være tilbøjelig til at mene, at det Netto var at tilstede dem Udgang her til uden Begrænsning. I Anledning af de andre Betragtninger, som bleve anførte ved de enkelte Paragrafer, skal jeg først med Hensyn til § 1 bemærke, at jeg ikke skjønner, at der blandt det, som blev anført af det ærede Medlem for Odense (Oct. Hansen), egentlig var Noget, som kunde siges at godtgjøre eller vel endog havde til Hensigt at godtgjøre, at Bestemmelsen i § 1 var skadelig. Det Sjælfste, som det ærede Medlem vilde godtgjøre, forekom mig at være, at denne Bestemmelse ikke behøvedes eller i det Mindste ikke var til stor Nytte. Jeg mener nu imidlertid, at Bestemmelsen dog kan være til Nytte i ikke saa Tilfælde direkte og maatte til endnu større Nytte indirekte, idet jeg antager, at denne Bestemmelse vil føre til, at en Praxis, som hidtil har været ikke saa lidt gangse i vore Kjøbstæder, falder helt bort; den nemlig, at man sætter Forligskommissionen udenfor den ordinære Tid og udenfor det ordinære Sted for at føre Folk. Jeg skal blot bemærke, at der virkelig kan drives Misbrug hermed; thi naar en Debitor vil føie en Kreditor og gøre dette for at skaffe ham hurtig Udgang til Eksekution, saa kan man ikke sige, at deraf følger, at han vil gøre det Modsatte ved sine andre Kreditorer, og at han vil negte at slutte Forlig med dem eller paa andre Maader være virksom for at trække det ud for dem. Dette er ikke sagt; det kan godt være, at han overfor sine andre Kreditorer stiller sig paa samme Maade i den Henseende, og at han vil sige: Dersom nogen af dem var kommen til mig og vilde have sluttet et Forlig med mig, saa vilde jeg ogsaa have gjort det, men det er der ingen af dem, der har gjort. Ligeledes er det jo muligt, at han vilde slutte Forlig med dem til den sædvanlige Tid, men det bliver i saa Tilfælde bagester. For Øvrigt skal jeg ikke paa dette Stadium komme dybere ind paa de Betragtninger, som knytte sig til § 1, fordi det vistnok maa erkjendes, at de ere

af en temmelig teknisk-juridisk Karakter, og fordi en Indtrængning deri ved denne 1ste Behandling af Sagen let vilde føre os bort fra de Spørgsmaal, som i Grunden interessere det langt overveiende Flertal heri Salen. Hvad angaar § 2, da skal jeg blot gjøre den Bemærkning, at den jo nu foreligger i den Skikkelse, hvori den blev vedtagen i Landstinget, og at jeg for min Part ikke vil gjøre noget Forsøg paa at bringe den tilbage til den Skikkelse, hvori den oprindeligt blev forelagt. Forresten vil jeg sige, at jeg egentlig ikke kan føle mig overbevist om, at det er rigtigt at udelade de Sager, som behandles efter Forordningen af 25de Januar 1828. Jeg finder egentlig ikke, at der er anført fyldestgjørende Grunde for, at disse Sager absolut skulle for Forligskommissionen, og jeg synes netop, at den Grundsetning, som har faaet Indgang i Udpantningsloven, maa som en naturlig Konsekvens kræve, at man gaar Forligskommissionen forbi i disse Sager. I alt Fald kan jeg umulig se, hvorledes den skulde kunne kræve, at man skulde vedblive med at være nødt til at søge Forligskommissionen i disse Sager. Man maa nemlig hufte paa, at disse Sager ikke ere Sjældsager i Almindelighed, men kun saadanne Sjældsager, hvor Debitor har udstedt en Obligation, i hvilken han selv har undertastet sig den særegne hurtige Retsforvelning, som hjemles ved denne Forordning. Det er kun saadanne Sager, der er Tale om, og ved saadanne Sager forekommer det mig netop, at Forligsmægling ikke har saa stort at sige. Der kan være mange Tilfælde, hvor en Kreditor vil finde det i sin Interesse at gaa til Forligskommissionen i disse Sager, fordi han naturligvis hellere vil gjøre Eksekution i Kraft af et Forlig, som Intet koster, og som er hurtigere afsluttet, end i Kraft af en Dom, som han ikke kan faae uden at føre Proces; men dette vil jo heller ikke være udelukket ved mit Forslag, thi mit Forslag gif jo slet ikke ud paa, at han skulde være udelukket fra at gaa til Forligskommissionen, men det gif kun ud paa, at han ikke skulde være nødsaget til at gaa til den, naar han ikke selv vilde. Ved Sager af denne Natur forekommer det mig rigtignok, at det i Reglen staaer saaledes, at naar Kreditor ikke selv vil gaa til Forligskommissionen, saa er der egentlig ikke Andet at gjøre, end hurtigst muligt at skaffe ham Retshjælp, thi dette vil i de allerfleste Tilfælde være hans klare Ret i saadanne Sager. Det at tvinge ham til at gaa til Forligskommissionen, for ad denne Vej muligen at udvirke en ny Udsettelse for Debitor, betragter jeg som et Misbrug af Forligsinstitutionen. Dette bemærker jeg kun i Anledning af, hvad der fra flere Sider i Salen er fremkommet angaaende denne Sag, men ikke fordi jeg har i Sinde paany at bringe Spørgsmaalet frem her ved at stille Ændringsforslag om at gjenoptage den oprindelige Re-